

Tá ferðafólkabussurin mundi endað úti í Vestmannaundi

– Henda dagin vildi Henry Davidsen, sum koyrði ferðafólkabussin í Vágum, siga mær takk fyri tað, sum eg hevði gjørt. Vóru bremsurørini ikki skift, kundi bussurin við førara og allari skipsmanningini enda úti í Vestmannaundi, segði Atli Jensen á hugnaløtu

Vilmund Jacobsen

Tá Føroya Ellisakfør fyrri eini tíð síðan hevði eitt hugnakvöld í hølum felagsins Yviri við Strond í Havn, hevði felagið bjóðað Atla Jensen, sum í mong ár var stjóri á Bileftirlitinum, núverandi Akstovuni, við til kvøldið.

Atli Jensen veit ein hóp av søgum at siga um hendingar, sum honum vóru fyrri, tá hann í sínari tíð fór út at sýna bilar kring landið.

Á hugnakvøldinum segði hann frá ymiskum søgum um, hvussu honum hevði gingist, og ein av teimum meira dramatisku hendingunum fór fram í Vágum.

– Eg var farin í Vágar at sýna bilar og ein av bilunum, sum henda morgunin skuldi sýnast í Sørvági, var bussurin, sum rutumaðurin, Henry Davidsen, koyrði. Henry var líka sum sjálvt álitið í Vágum. Bilarnir komu oman á kaiuna og í smiðjuna til sýn. Nú kemur Henry, og tá hann skjótt skal í rutu, ynskir hann at sleppa eitt sindur fram í røðina.

Atli Jensen segði, at tá hann skuldi kanna bremsurnar á bussinum hjá Henry, setti hann seg í bussin, koyrði rættiliga harðliga og smekkaði bremsurnar í.

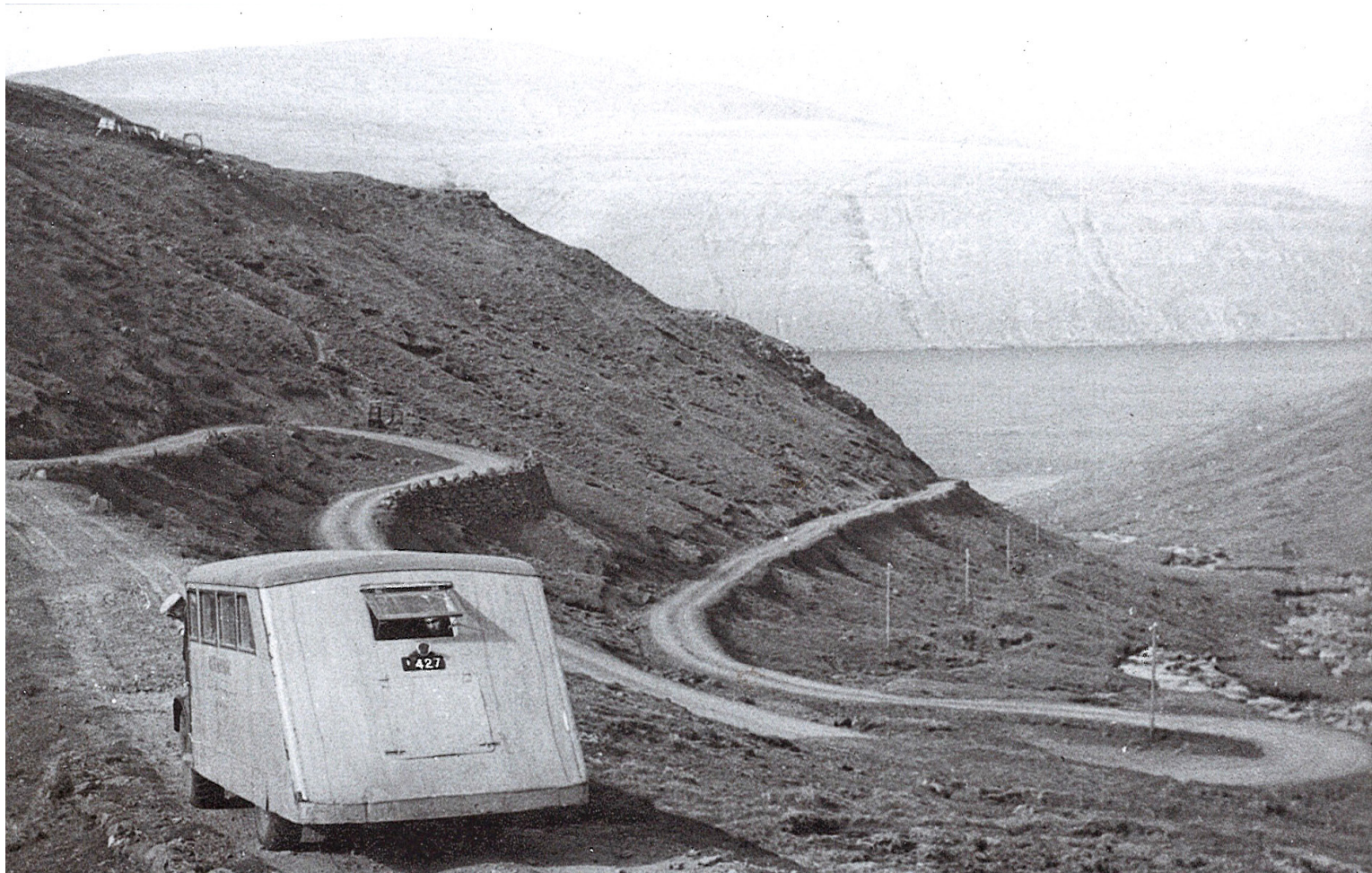
– Og hvat hendi? Jú, bremsurørið brotnaði, og pedalurin fór í botn. Tað mundi gingið heilt galið, tí eg hevði ikki hugsað, at júst hetta fór at henda. Men, eg kláraði at fáa róðrið í borðið, soleiðis at eg og bussur ikki fóru í havið. Nú var Henry Davidsen ikki blíður. Hann helt, at hetta var ein ógvusligur máti at viðfara bussin upp á. Henry spyr nú, hvat hann skal gera, tí hann skal í rutu. Eg noyddist at siga, at tað bleiv so ikki í dag, men heldur ein annan dag. Ja, men hvat skuldi hann so gera við ferðafólkini? Eg segði, at tað fekk eg ikki hjálp honum við, men at hann kundi royna at fáa onkrar aðrar bilar í Sørvági at koyra.

Atli Jensen segði, at sum lótan leið, javnaði tað seg so nøkulunda við Henry Davidsen.

– Eg segði, at hann skuldi fara í smiðjuna og fáa bremsurørið gjørt. Tá hetta varð liðugt, skuldi hann fáa smiðjuna at skriva eina kvittan upp á arbeiðið. Síðan skuldi hann fara til sýslumannin og fáa nummarspøldrini aftur. Mær nýttist ikki at koma vestur aftur og síggja, at arbeiðið varð gjørt fyri, at hann skuldi fáa spøldrini aftur.

Alt var broytt

Atli Jensen segði, at tá hann einar tvær ella tríggjar vikur seinni var

– Her var so trongt, at skuldi bussurin hjá Henry Davidsen klára svingini í einum, skuldi ansast sera væl eftir, segði Atli Jensen

Myndin er úr bókini: Vága Samferðslusøga

aftur í Vágum, var Henry Davidsen ein heilt annar maður enn tann dagin, teir skiltust.

– Henda dagin, tá Henry kemur til umsýn við bussinum, heldur hann seg aftarlaga í røðini. Hann plagdi annars altíð at hava ringa tíð og vilja sleppa nakað fram í røðina. Men, soleiðis var ikki hesaferð. Nú helt hann seg aftast. Henda dagin var Henry ikki til at kenna aftur og sigur, at tað ikki var heilt av tilvild, at hann hevði hildið seg aftast í røðini.

Atli Jensen sigur, at tá bussurin hevði verið til umsýn henda dagin, bað Henry Davidsen hann koma við sær í neystið, hann hevði í Sørvági.

– Eg hugsaði við mær sjálvum, at nú ætlaði hann eitthvørt. Eg síggi, at ein teggja við røstum fiskagreipum hongur undir einum bjálka. Nú sigur Henry, at hann plagar at vera á floti, og at hann ynskir at geva honum greipurnar. Men, eg skuldi ikki taka tær við nú. Henry lovar sjálvur at koyra fiskin umborð á Vesturleið í Miðvági.

Men, Henry Davidsen vil henda dagin meira enn bara geva Atla Jensen næstan fisk.

– Sjálvur hevði hann verið einkjumaður í fleiri ár. Nú sigur hann, at hann hevði biðið dóttir sína gera teimum báðum ein betri døgubita. Tað

Atli Jensen veit ein hóp av søgum at siga um hendingar, sum honum vóru fyrri, tá hann í sínari tíð fór út at sýna bilar kring landið

er klárt at eta, og tú kemur heim við mær, sigur hann.

Ógvuslig hending

Meðan Atli Jensen og Henry Davidsen sita við døgurðaborðið, greiðir Henry frá einari hending, honum og einari heilari skipsmanning hevur verið fyrri – um hvønn týðning tað hevði havt, at júst bremsurørini í bussinum vóru skift.

– Ein dagin, hann skuldi koyra alla manningina á trolaranum, Jógvan

Eliasi, á Fútalett, hendi nakað, sum kundi fingið álvarsligar avleiðingar, um bremsurørini tá ikki vóru skift frammanundan. Trolarin hoyrði heima í Sandavági, men lá altíð á Vestmanna. Við allari manningini, teirra klæðsekkjum og øðrum í bussinum var hann á veg á Fútalett henda dagin. Hetta var sjálvandi eftir gamla og tronga vegnum við teimum mongu og trongu svingunum. Her var so trongt, at skuldi bussurin hjá Henry Davidsen klára svingini í einum, skuldi ansast

sera væl eftir, tí tað vóru næstan bara sentimetrar hvørju megin, tá bussurin snaraði.

Atli Jensen segði, at hesa løtuna við døgurðaborðið greiddi Henry Davidsen honum soleiðis frá:

– Hendingin fór fram, tá hann kom oman í seinasta svingið til Fútalett og bara Vestmannaundi var eftir. Tá hann var mitt í svinginum, fór eitt lið inni í stýriknekkinum, soleiðis at hann ikki fekk stýrt bussinum. Nú sat Henry Davidsen við róðrið, sum bara snurraði og einki samband hevði við sjálva stýringina – og við fullum bussi av fiskimonnum. Her vóru eingi onnur ráð hjá honum at taka enn at traðka hart á bremsurnar. Til alla eydnu steðgaði bussurin, aðrenn hann annars hevði farið út í Vestmannaundi.

Atli Jensen segði, at Henry Davidsen henda dagin vildi siga honum takk fyri tað, sum hendi á kaiuni í Sørvági hin dagin, tá hann royndi bremsurnar á bussinum – og tað vísti seg, at bremsurørið brotnaði.

– Henda dagin vildi hann siga mær takk fyri tað, sum eg hevði gjørt. Vóru bremsurørini ikki skift, kundi bussurin við førara og allari skipsmanningini enda úti í Vestmannaundi, segði Atli Jensen.